

Recenzja
w postępowaniu habilitacyjnym
Pani dr Dominiki Glapiak-Piłasiewicz
w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki muzyczne

Podstawowe dane recenzenta

prof. dr hab. Krzysztof Sowiński

Dziedzina sztuki

Dyscyplina sztuki muzyczne

Akademia Muzyczna im. I.J. Paderewskiego w Poznaniu

Poznań, dnia 7 stycznia 2025 r.

Zleceniodawca opinii

Akademia Muzyczna im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku

(pismo sekretarza komisji habilitacyjnej dr hab. Elżbiety Pasierowskiej z dnia 28 października 2024 roku informujące o powołaniu mnie przez Senat uczelni na recenzenta komisji habilitacyjnej w ww. postępowaniu).

Zlecenie podjęte zostało na podstawie Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (art. 221 ust. 5 z zw. z art. 178 ust. 1 pkt 2) oraz *Regulaminu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku*. Wraz ze zleceniem została mi przekazana kopia uchwały Senatu Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku nr 146/2024 z dnia 30 września 2024 roku sygnowana przez JM Rektora prof. dra hab. Ryszarda Minkiewicza w wersji papierowej oraz dokumentacja dorobku wraz z dziełem artystycznym wskazanym przez Kandydatkę jako szczególne osiągnięcie będące podstawą do ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego – w wersji elektronicznej.

Załączona do wniosku o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki muzyczne dokumentacja zawiera w elektronicznej postaci:

1. Autoreferat
2. Wykaz dorobku artystycznego
3. Załączniki (skany), w tym dyplom nadania stopnia doktora sztuki
4. Dzieło artystyczne

Dokumentacja przygotowana została starannie i wyczerpująco, a także w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami. Podział treści jest chronologiczny i zarazem czytelny, choć umieszczenie dyplomu uzyskania stopnia doktora sztuki będącego kluczowym dokumentem w ubieganiu się o habilitację na samym końcu w folderze dorobku (*skany* – 245 stron!) nie wydaje się być miejscem dla recenzenta *domyślnym*. Bardzo sobie cenię dostarczenie mi wydanych płyt CD z nagraniem dzieła artystycznego, co z pewnością daje lepsze możliwości oceny parametrów nagrania z oryginalnego nośnika.

Podstawowe dane o Habilitantce

Pani dr Dominika Glapiak-Piłasiewicz w 2009 roku ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku w klasie fortepianu prof. dra hab. Waldemara Wojtala oraz w klasie kameralistyki prof. dr hab. Anny Prabuckiej-Firlej. W latach 2011-2013 (równolegle z zatrudnieniem) odbyła 2-letnie pianistyczne studia podyplomowe pod kierunkiem prof. Diny Yoffe w Internationale Musikakademie Anton Rubinstein für Klavier und Kammermusik w Düsseldorfie. Stopień doktora w dziedzinie sztuki w dyscyplinie instrumentalistyka uzyskała 17 października 2016 roku nadaniem Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku na podstawie przedstawionej pracy doktorskiej *Koncert podwójny – elementy współpracy solistów i orkiestry*. Kandydatka ukończyła również studia licencjackie w Gdańskiej Wyższej Szkole Administracji na kierunku *Integracja europejska* uzyskując tytuł licencjata w 2009 roku.

Po ukończeniu studiów w AM w Gdańsku w 2009 roku została zatrudniona w macierzystej uczelni na stanowisku asystenta przy Katedrze Kameralistyki. W dokumentacji nie znalazłem szczegółowej historii zatrudnienia, w tym obecnie zajmowanego stanowiska.

Ocena autoreferatu

Autoreferat Pani dr Dominiki Glapiak-Piłasiewicz spełnia zalecenia RDN w zakresie formy tego wymaganego przepisami dokumentu. Swego rodzaju *prolog* jest osobistym wyznaniem pianistki – Jej kulturowej roli oraz misji wobec młodego pokolenia odbiorców muzycznej sztuki. Autoreferat podzielony został na części dotyczące kolejno: edukacji, przebiegu zatrudnienia, wybranych osiągnięć (art. 219 ust. 1 pkt 2. ustawy), działalności naukowej i artystycznej, osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzujących sztukę. Zastosowany został podział dorobku artystycznego na okres sprzed doktoratu i po jego uzyskaniu jako środka do uwydatnienia pewnego artystycznego przełomu (2016), który w ocenie Autorki miał wpływ m.in. na zainteresowania twórczością Szymona Laksy. Autoreferat nie ma charakteru wyłącznie sprawozdawczego. Już od samego początku Pani dr Dominika Glapiak-Piłasiewicz zapowiada pewną refleksję dokonań artystycznych i zawodowych odwołując się przy tym do swoich największych Mistrzów – prof. Waldemara Wojtala, prof. Anny Prabuckiej-Firlej, Diny Yoffe, śp. prof. Jana Kuleszy nie zapominając o roli pierwszych Jej nauczycieli – śp. mgr Mirosławy Pruskiej i śp. prof. Andrzeja Artykiewicza. Wzmianki te poświadczają, jak ważne miejsce w procesie kształcenia muzycznego młodego człowieka zajmuje edukacja szkoły podstawowej, średniej i pełen poświęcenia nauczyciel – mentor, który nie ogranicza się tylko do nauki gry na fortepianie, ale przede wszystkim zaszczepia pasję do muzyki, inspiruje, motywuje do wysiłku. Takie warunki sprzyjają zapewne odnoszeniu sukcesów scenicznych, a tak właśnie było w przypadku Habilitantki, która w czasie tym zdobywała liczne nagrody i wyróżnienia. Okres studiów również był bardzo efektywny, jeśli chodzi o sukcesy konkursowe:

- II miejsce na IX Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej w Smorgoniach na Białorusi (2009) – z trio fortepianowym *Indigo*
- II miejsce na V Międzynarodowym Konkursie Muzyki Kameralnej im. Johannesy Brahmsa w Gdańsku (2009) – z trio fortepianowym *Indigo*

W okresie studiów zawiera się również III nagroda w konkursie *Primus inter Pares* dla najlepszego studenta Pomorza uzyskana w 2008 roku.

W autoreferacie znajdujemy również informację o nagrodach uzyskanych po studiach:

- I miejsce w kategorii Solo Piano oraz I miejsce w kategorii Concerto Competition na Osaka International Music Competition w Osace (Japonia, 2011)

- IV miejsce w kategorii Piano Solo oraz II miejsce w kategorii Muzyka Kameralna wraz ze skrzypaczką Sarą Kupc na 11° Concorso Internazionale *Premio Cittàdi Padova 2013* w Padwie we Włoszech (czerwiec 2013)
- I nagroda w kategorii Chamber Music oraz I nagroda w kategorii Modern Music na 12° Concorso Internazionale „Premio Cittàdi Padova 2014” w Padwie (czy Treviso? – informacja niespójna z załączonym wykazem nagród) we Włoszech (czerwiec 2014)

Informacja o zatrudnieniu jest dość zwięzła. Pani Glapiak-Piłasiewicz będąc jeszcze studentką w gdańskiej Akademii podjęła pracę w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych im. Kazimierza Wilkomirskiego w Elblągu na stanowisku nauczyciela stażysty. Wypełniając obowiązki asystentki przy Katedrze Kameralistyki w macierzystej uczelni pianistka przez 10 lat współpracowała ze znakomitym polskim skrzypkiem prof. Konstantym Andrzejem Kulką, który stał się dla Niej nieocenionym źródłem wiedzy wykonawczej i artystycznej wyobraźni. Ponadto pianistka do dziś współpracuje z klasami skrzypiec dr hab. Anny Wandtke-Wypych, dra hab. Roberta Kwiatkowskiego, dra hab. Andrzeja Kacprzaka oraz śpiewu dr hab. Bożeny Harasimowicz. Prowadzi też klasę kameralistyki, o której w autoreferacie wyraża się ze szczególną atencją – nie tylko w aspekcie własnej działalności, ale dydaktyki właśnie. Z pełną otwartością pisze o tym, jak gra zespołowa już podczas studiów rozwinęła ją artystycznie, ale też jak bardzo poruszyła Jej pedagogiczne instynkty: *To podczas współpracy w akademickich zespołach kameralnych po raz pierwszy poczułam, że bycie na scenie razem z innymi ludźmi, przepływ energii, wzajemne wsparcie i odkrywanie siebie to coś, czemu mogę zadedykować swoje działania.* Doświadczenia te stały się, jak widać, zapowiedzią owocnej pracy akademickiej. Powierzenie Pani Glapiak-Piłasiewicz przez władze katedry i wydziału wszechstronnych zadań dydaktycznych świadczy o zaufaniu i uznaniu jej wysokich kwalifikacji pianistycznych.

Habilitantka w części autoreferatu poświęconej działalności przed doktoratem wymienia udział w kursach mistrzowskich prowadzonych przez wybitnych pedagogów takich jak Aleksander Bonduriański, Victor Derevianko, Akkiko Ebi, Eugen Indjic, Andrzej Jasiński, Er Nakagawa, Viera Nosina, Robert Palmer, Boris Petrushansky, Zbigniew Raubo, Đặng Thái Sơn, Maija Weitz, a także z formacją Guarneri Trio Prague. Ważnym punktem na mapie imprez pianistycznych w Polsce jest Festiwal Pianistyki Polskiej w Słupsku, a w jego ramach *Estrada Młodych*, której Pani Glapiak-Piłasiewicz w roku 2009 została laureatką, a także uzyskała trzy nagrody specjalne. Habilitantka jest również zdobywczynią licznych stypendiów: Stypendium Kulturalne Miasta Gdańska *Fundusz Mobilności* (2012, 2013, 2014), Stypendium Instytutu Adama Mickiewicza (2013), Stypendium Tel-Hai Piano Institute (2009), Stypendium Gold Country Piano Institute (2005), Stypendium Towarzystwa im. Fryderyka Chopina w Genewie (2005), Stypendium Klubu Soroptimist International Gdańsk *Bank Ambitnych Kobiet* (2015).

Informacja o działalności koncertowej i fonograficznej Pani Glapiak-Piłasiewicz została w autoreferacie przedstawiona w sposób ogólny – jej szczegółowy wykaz znajduje się w odrębnym dokumencie. Tymczasem sporo miejsca w tej autorskiej wypowiedzi zajmują te aspekty dorobku, które miały kluczowy wpływ na nowe pomysły twórcze Kandydatki, Jej zainteresowania i wynikające z nich projekty uznane jako szczególne osiągnięcie artystyczne. Tak sama pisze o *nowym otwarciu* w swojej pracy: *Moment uzyskania stopnia doktora był dla mnie pod wieloma względami przełomowy. Rozpoczęłam wówczas szereg działań, które przyniosły mi sporo muzycznych fascynacji.* Dlatego też w części dotyczącej okresu po doktoracie znajdujemy rozbudowany opis sylwetki Szymona Laksa, powstania *Polish Piano Trio*, a także współpracy ze znakomitą śpiewaczką Bożeną Harasimowicz. Są to trzy nurty pracy artystycznej Pani Glapiak-Piłasiewicz, będące osią Jej zainteresowań po roku 2016. Doświadczenia sceniczne uzyskane w interpretacji solowych i kameralnych dzieł Laksa, a także sztandarowej literatury skrzypcowej XIX i XX wieku stały się inklinacją do powstania habilitacyjnego dzieła. W 2017 roku podjęła inicjatywę pozyskania stypendium twórczego

Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, dzięki któremu stało się możliwe wdrożenie badań nad twórczością tego niezbyt znanego wówczas w Polsce kompozytora z nagraniem monograficznej płyty łącznie. Na rynku polskim płyta *Simon Laks – In Between* jest dokonaniem pionierskim, choć w szerszej skali widać w ostatnich kilku latach wyraźne zainteresowanie postacią Szymona Laksa. W działaniach artystycznych i popularyzatorskich Pani Glapiak-Piłasiewicz znalazła godnych partnerów w osobach skrzypka Roberta Kwiatkowskiego oraz wiolonczelisty Macieja Kułakowskiego, z którymi realizowała koncerty, prelekcje, wykłady, spotkania studyjne z młodzieżą. Determinacja w działaniach promocyjnych twórczością Laksa po raz drugi zaowocowała uzyskaniem w 2019 roku grantu ministerialnego na realizację projektu *Muzyczny ślad*, dzięki któremu możliwe było nagranie ww. płyty. Docieklivość i skuteczność Habilitantki doprowadziła Ją do spotkania z synem kompozytora – Andrém Laksem, który był uprzejmy napisać kilka słów do bookletu CD. Docenić należy postawę badawczą Kandydatki, która analizę zapisu nutowego pogłębiała lekturą takich publikacji jak *Dzienniki pisane w biały dzień*, *Szargam świętości*, *Gry Oświęcimskie*, a także licznych artykułów i wydanych drukami korespondencji.

W autoreferacie Pani Glapiak-Piłasiewicz z wielkim entuzjazmem pisze o *połączonych siłach* (wraz z ww. Artystami) w realizacji szerokiego spectrum kameralnego w ramach Polish Piano Trio. Działalność tejże formacji obejmowały koncerty, udział w sesjach naukowych, lekcjach mistrzowskich (w charakterze wykładowców), nagraniach, redakcji wydań nutowych, a cennym wsparciem dla tych działań były m.in. programy stypendialne. Opis tego obszaru jest dość rozbudowany i obejmuje szereg rozmaitych informacji, faktów, inicjatyw wskazujących na wszechstronność dorobku Habilitantki i Jej nieustający imperatyw do podejmowania nowych wyzwań. Ten zakres autoreferatu dotyczy również interesującego nas dokonania artystycznego *My Story*, w którym Autorka dokonuje autooceny/uzasadnienia zaproponowanej na nagraniu interpretacji. Wskazując dzieło artystyczne Habilitantka ponadto, zgodnie z wymogami ustawy, uzasadnia nie tylko wybór nagranych utworów, ale również użyte w autoreferacie stwierdzenie o ich istotnym znaczeniu dla reprezentowanej dyscypliny (w autoreferacie błędna nazwa dziedziny – *instrumentalistyka*).

Zwieńczeniem autoreferatu jest szeroki opis aktywności popularyzatorskiej, której zakres i siła oddziaływania jest godna najwyższego uznania. Patrząc komplementarnie na wypowiedź Pani dr Dominiki Glapiak-Piłasiewicz należy dostrzec jej emocjonalny, szczery charakter. Dotyczy to opisywanej wieloaspektowo rozumianej relacji nie tylko między partnerami w zespole kameralnym, ale również relacji artysty/wykonawcy – odbiorcy. Tak o tej, swego rodzaju idei społecznej, pisze Autorka: *Relacja artysty i odbiorcy (...) jest zawiłym spletem potrzeb, możliwości, wyzwań i oczekiwań, które zmieniały się na przestrzeni czasu. W moim odczuciu jest to relacja niezbędna do rozwoju człowieka, stabilności edukacyjnej i kreowania wrażliwego, empatycznego i nowoczesnego społeczeństwa. Sztuka stoi po raz kolejny przed wyzwaniem współczesnego świata, mierzy się obecnie z problemem nadmiaru i łatwości, z jaką można po nią sięgnąć. Nie da się w kilku zdaniach sprecyzować, jak wiele płaszczyzn aktywności artystycznej zostało zmodyfikowanych przez pojawienie się nagrań, Internetu i wszechobecnej cyfryzacji. Umiejętność uchwycenia w muzyce emocji, przekazania ich i podzielenia się swoim wnętrzem z użyciem niezliczonych narzędzi, jakie daje nam profesja, jest jedynym sposobem, aby ta relacja nie wygasła, a wręcz przeciwnie – rosła w siłę.*

Każde z opisywanych przez Habilitantkę doświadczeń artystycznych – jako uczennicy, studentki i koncertującej pianistki kształtowało różne parametry Jej artystycznej świadomości. Materiał zawarty w autoreferacie przedstawia artystkę stawiającą sobie nieprzeciętne zadania artystyczne (co potwierdza ambitne w swojej objętości dzieło artystyczne), otwartą na nowe pomysły i wyzwania, a przy tym wykazującą pokorę wobec sztuki i życzliwość do swoich muzycznych partnerów. Taka postawa sprawiła niewątpliwie, że napotykając wielu Mistrzów na swej drodze potrafiła wykorzystać te okoliczności do budowania swojej artystycznej

tożsamości, a także nabywania kwalifikacji przydatnych w pracy dydaktycznej. Autoreferat to osobista wypowiedź Pani Głapiak-Piłasiewicz, w której odczuwalnym akcentem jest Jej nieustanny, wszechstronny rozwój. Tekst, wzbogacony licznymi przypisami oraz linkami odwołującymi do nagrań, napisany jest w sposób świadczący o swobodzie, szczerości i pewności wypowiedzi zarówno od strony merytorycznej, jak i językowej, choć zdarzają się (w moim odczuciu) niezgrabności w formułowaniu myśli (zdanie rozpoczynane od słowa *więc*, zdania niepełne itp.), a także zwroty potoczne. Nie umniejsza to jednak wartości i znaczenia zawartej w autoreferacie treści.

Ocena dorobku artystycznego

Wykaz dorobku artystycznego obejmuje wydarzenia po doktoracie i podzielony został na dwie części – koncerty zagraniczne i koncerty w Polsce. Zważywszy na datę uzyskania stopnia doktora (10/2016) należy stwierdzić, że ów wykaz obejmuje okres od złożenia dokumentacji przewodowej. Jak dowiadujemy się z autoreferatu dominantą działalności artystycznej Pani Głapiak-Piłasiewicz po uzyskaniu stopnia doktora jest kameralistyka. To właśnie współpraca z instrumentalistami – skrzypkami, wiolonczelistami, ale też wokalistami jest dla niej źródłem inspiracji i rozwoju, kluczem do rozumienia swojej roli we współtworzeniu dzieła artystycznego.

W wykazie koncertów tego okresu znajdują się 93 pozycje (13 zagraniczne, 80 krajowe). Działalność tę oceniam pozytywnie ze względu na jej objętość, ale też jakość, różnorodność, a także międzynarodowy charakter. Pani Głapiak-Piłasiewicz występowała z recitalami solowymi i w charakterze muzyka kameralisty w Austrii, Belgii, Hiszpanii, Japonii, Peru, Trynidadzie i Tobago, Szwecji, Wielkiej Brytanii oraz USA, a jak wynika z autoreferatu kolejne festiwalowe koncerty są zaplanowane m.in. we Francji, Rosji, Szwajcarii i Polsce. Koncerty krajowe obejmowały w większości tereny Pomorza i Mazur, ale miały też miejsce w Łodzi (AM), Krakowie (Florianka) czy Warszawie (Galeria *Nizio*). Niewątpliwym wyróżnieniem dla Kandydatki było zaproszenie w charakterze oficjalnej pianistki do udziału w XVI Concurso Internacional de Canto Lirico *Voices del Mundo* w Trujillo w Peru (2012), podczas którego towarzyszyła niemal 20 śpiewakom z całego świata w zmaganiach na przestrzeni dwóch etapów konkursowych. Wyjazd połączony był również z występami solowymi w Limie.

W dokumentacji brakuje (niewymaganego) spisu repertuaru, który jeszcze bardziej ukazałby skalę dorobku Habilitantki. Niemniej z autoreferatu oraz zamieszczonych programów koncertów wynika mnogość i różnorodność wykonywanej literatury kameralnej (w tym prawykonania) oraz świadoma inicjatywa podejmowania nowych pomysłów lub poszerzania wcześniej realizowanych. Programy te obejmowały dzieła literatury solowej m.in. J.S. Bacha, D. Scarlattiego, L.v. Beethovena, Fr. Chopina, Fr. Liszta, J. Brahmsa, M. Musorgskiego, F. Poulenca, K. Szymanowskiego. Z repertuaru kameralnego warto wymienić choćby te najbardziej wymagające kompozycje: L.v. Beethoven – Sonata skrzypcowa c-moll op. 30 nr 2, Sonata skrzypcowa G-dur op. 30 nr 3; Sonata skrzypcowa F-dur op. 24 *Wiosenna*, Sonata g-moll op. 5 na fortepian i wiolonczelę, Fr. Chopin – Introdukcja i Polonez Brillante C-dur op. 3 na wiolonczelę i fortepian; Trio g-moll op. 8, J. Brahms – Sonata wiolonczelowa e-moll op. 38, C. Franck – Sonata skrzypcowa A-dur, I.J. Paderewski – Sonata skrzypcowa A-dur op. 13, F. Mendelssohn-Bartoldy – Trio c-moll op. 66, R. Schumann – Trio d-moll op. 63, S. Prokofiew – Sonata skrzypcowa f-moll, D. Szostakowicz – Trio e-moll op. 67; S. Barber – Sonata C-dur op. 6 na wiolonczelę i fortepian – i wiele innych utworów, w tym na głos z fortepianem.

Spośród muzycznych partnerów Kandydatka wymienić należy utytułowanych artystów – polskich i zagranicznych, takich jak: Ann Fabrello, Wanda Peters, Natalia Dopwell, Magdalena Witczak (sopran), Krzysztof Bobrzecki (tenor), Anna Wandtke-Wypych, Robert Kwiatkowski, Paweł Kukliński (skrzypce), Błażej Goliński, Maciej Kułakowski (wiolonczela).

Habilitantka przedstawiła udział w nagraniu 9 płyt (lata 2011-2023):

1. *Młodzi Kameraliści* (DUX, 2011)
2. *Strauss – Wagner. Songs* (Acte Préalable, 2014)
3. *Musorgski/Chopin* (Studio MTS, 2014)
4. *Elgar – Shostakovich – Penderecki* (Acte Préalable, 2015)
5. *Double concertos/Mendelssohn – Chausson* (Acte Préalable, 2016)
6. *Simon Laks – In Between* (CD Accord Music Edition (2018)
7. *Guitar Mosaic* (Opus Series/Requiem Records, 2021)
8. *From the Forgotten Pages of Polish Chamber Music/Z zapomnianych kart polskiej kameralistyki vol. 1* (DUX, 2022)
9. *My Story* (CD Accord Music Edition (2023)

Ważnym punktem w dorobku Pani Glapiak-Piłasiewicz są działania samodoskonalące tj. udział w rozmaitych kursach mistrzowskich, warsztatach w charakterze zarówno uczestniczki, jak i pianistki towarzyszącej – łącznie wykazanych 18 pozycji. Znakomita większość dedykowana była kameralistycy, ale też wykonawstwu solowemu i sztuce akompaniamentu. Odbywały się one w Andé (Francja), Londynie (Anglia), Bad Saulgau (Niemcy), a w ostatnim czasie w gdańskiej uczelni. Prowadzącymi byli wybitni pedagodzy – prof. Tim Frederiksen (Dania), prof. Avedis Kouyoumdjian (Austria), Konstanty Andrzej Kulka, prof. Dina Yoffe (Rosja/Niemcy), prof. Akiko Ebi (Japonia), prof. Alexander Bonduryansky (Rosja), prof. Michael Vaiman (Rosja/Niemcy), Đặng Thái Sơn (Wietnam), Helen Reid (Anglia) i wielu innych.

Habilitantka otrzymała Nagrodę Rektorską III stopnia przyznaną przez Rektora Akademii Muzycznej im. S. Moniuszki w Gdańsku (2021). Uzyskała ponadto dyplom za wyjątkowe artystyczne wykonanie partii fortepianu na IV Uczelnianym Konkursie *Polska Miniatura*, a także nagrodę Dyrektora Filharmonii Szczecińskiej oraz *Société Frédéric Chopin Genève* (2005) na VII Pomorskich Warsztatach Pianistycznych *Fermata*, na których przez wiele kolejnych edycji była wyróżniana. Dokumentacja zawiera również protokoły dostępu do nagrań online w liczbie 11. Wśród nich znajdują się kompozycje L.v. Beethovena, J. Brahmsa, T. Bairda, Fr. Schuberta, W. Żeleńskiego, K. Skarżyńskiego, M. Bergsona, A. Wielhorskiego, R. Twardowskiego, A. Panufnika, a także studentów i pedagogów Sookmyung Women's University z Seulu. Za promocję polskiej muzyki w takiej formie pianistka otrzymała z budżetu Województwa Pomorskiego stypendium dla twórców kultury – *nieznane perły polskiej literatury muzycznej dostępne w Internecie*.

Powyższa prezentacja sylwetki artystycznej Habilitantki potwierdza Jej intensywną obecność w życiu muzycznym w kraju i na świecie. Jej dotychczasowy dorobek artystyczny i fonograficzny świadczy o wszechstronności działań zwłaszcza w obrębie kameralistyki. Działalność artystyczną Pani dr Dominiki Glapiak-Piłasiewicz stawiam bardzo wysoko. Uznanie dla poziomu wykonawczego wyraził na jednej z płyt Habilitantki w krótkiej recenzji wybitny skrzypek Maxim Vengerov.

Ocena dzieła artystycznego

Dr Dominika Glapiak-Piłasiewicz zgodnie z wymogami ustawy jako oryginalne osiągnięcie artystyczne przedstawiła dwie płyty CD:

1. ***Simon Laks – In Between*** zrealizowaną w Sali Zielonej Polskiej Filharmonii Bałtyckiej im. Fryderyka Chopina w Gdańsku we wrześniu 2018 roku. Realizatorami nagrania byli Antoni Grzymała i Agnieszka Szczepańczyk. Wydawcą jest CD Accord Music Edition. Na płycie znajdują się następujące utwory (z zachowaniem zastosowanej na płycie wersji tytułów):

- **Szymon Laks**
 - *Sonata for cello and piano* (1932)
 1. *Allegro moderato ma deciso* [7:34]
 2. *Andante un poco grave* [4:58]
 3. *Presto* [5:05]
 - *Polish suite for violin and piano* (1935)
 1. *Molto moderato* [7:24]
 2. *Andante* [7:56]
 3. *Allegro molto* [7:20]
 - *Ballade Hommage à Chopin for piano* (1949) [9:52]
 - *Concerto da camera for piano, 9 wind instruments and percussion*
 1. *Allegro non troppo* [5:32]
 2. *Andantino* [5:37]
 3. *Allegro assai* [4:54]

2. ***My Story*** zrealizowaną w Sali Koncertowej Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku we wrześniu 2022 roku. Realizatorem nagrania był Marcin Kowalczyk. Wydawcą jest CD Accord Music Edition. Na płycie znajdują się następujące utwory (z zachowaniem zastosowanej na płycie wersji tytułów):

- **Richard Wagner**
 - *Träume* (1857) z cyklu *Wesendonck Lieder* (1857–1858) w opracowaniu na skrzypce i fortepian Arthura Seybolda [4:22]
- **Ignacy Jan Paderewski**
 - *Violin Sonata in A Minor, Op. 13* (1885)
 1. *Allegro con fantasia* [11:59]
 2. *Intermezzo: Andantino* [5:08]
 3. *Finale: Allegro molto quasi presto* [7:32]
- **Johann Sebastian Bach**
 - *Sarabande* [3:02] from *Partita in D Minor BWV 1004 for solo violin* (1720)
- **Edward Elgar**
 - *Violin Sonata in E Minor, Op. 82* (1918)
 1. *Allegro* [8:20]
 2. *Romance: Andante* [7:20]
 3. *Allegro, non troppo* [9:17]
- **Olivier Messiaen**
 - *Praise to the Immortality of Jesus* from *Quartet for the End of Time* (1940) [6:14]

Poziom zarejestrowanych utworów oceniam bardzo wysoko. Dotyczy to zarówno warstwy wykonawczej, jak i technicznej nagrania. Dobrze odbieram energetykę brzmienia fortepianu – *nirozrzedzoną* nadmiernym pogłosem. Choć obecna tendencja nagrań idzie często w kierunku odwzorowania pogłosu sali koncertowej, to jednak osobiście (w przypadku odsłuchu muzyki z płyty) opowiadam się za umiarkowanym pogłosem dającym wrażenie dźwięku *skoncentrowanego, bliskiego wykonawcy*.

Pani dr Dominika Glapiak-Piłasiewicz i partnerujący jej muzycy proponują odbiorcy dwa ambitne w swej materii zestawy literatury kameralnej stawiające przed wykonawcami, a zwłaszcza pianistką wysokie wymagania instrumentalne. Pierwszą propozycją są wybrane utwory kameralne i jeden na fortepian solo Sz. Laksa – naznaczonego przeżyciami wojny i pobytu w obozach, wszechstronnie wykształconego XX-wiecznego polsko-francuskiego kompozytora. Jak wynika z autoreferatu muzyki z pełną świadomością, odpowiedzialnością i rzetelnością podjęli się owego zamierzenia. Habilitantka tak definiuje jego twórczość:

Niesamowitym walorem muzyki tego kompozytora jest duża swoboda operowania harmoniką, z pozoru zawiłą, lecz zawsze oscylującą wokół czytelnych do pojęcia schematów. Bogactwo, lekkość i zwinność przebiegu melodyczno-harmonicznego zawsze bowiem idzie u niego w parze z pewnym sprytem i wielopłaszczyznowością. Muzyka ta nabiera kształtu, gdy grana jest przejrzysto, z uwidocznieniem wszystkich jej warstw, przy jednoczesnym zachowaniu odpowiedniego balansu i hierarchii ważności pomiędzy nimi.

Płytę *Simon Laks – In Between* otwiera **Sonata na wiolonczelę i fortepian** z 1932 roku. W przedmowie do wydania Sonaty przez Edition Boose&Hawks napisano: *Muzyka Laksa jest równocześnie polska i francuska, wykazuje rysy słowiańskie i romańskie, a ponadto wolna jest od wszystkiego, co na ogół definiuje się jako cechy niemieckie: bujność, złożoność, dogłębność...zamiast tego – wszechobecna wyrazistość, poczucie humoru, ironia i skłonność do żartobliwej wirtuozerii, lecz także pełnia uczuć w wolnych częściach.* Nagranie jest bardzo dobre i spełnia powyższą charakterystykę, choć brakuje czasem więcej swobody i wspomnianego wyżej przekornego dialogu. Początek I części i jego I temat, przy całej swej śpiewności mógłby bardziej sugerować charakter *deciso*, a sprawia wrażenie granego trochę *do tyłu*. Mówiąc szerzej w I części wolałbym nieco płynniejsze tempo, co dawałoby lepszy przepływ poszczególnych odcinków. II część – w dobrym tempie, z należyтым czasem (*grave*) i oddaniem *bluesowego kroku* (*andante*), a także właściwym rozprawdzeniem napięć i dynamiki. Część III, do złudzenia kojarząca się z motoryką *Tarantelli* z Suity włoskiej (*Pulcinella*) I. Strawińskiego, choć zagrana precyzyjnie, z dobrze osadzoną artykulacją i dynamiką w wymagających tego miejscach, brzmi dość poprawnie, brakuje mi tego wrażenia, które dałoby zapisane przez kompozytora tempo *presto*, a nawet (w dalszym rozwoju) *prestissimo*. **Suita polska na skrzypce i fortepian** bardziej do mnie przemawia konstrukcją formy, doborem temp oraz użyciem środków wyrazowych. II część ukazuje doświadczenie pianistki w operowaniu dźwiękiem, barwą, wyczuciem czasu tworząc ze skrzypkiem absolutną jedność mentalną w oddaniu głębokiej, przejmującej treści. Wykonanie całego cyklu stoi na najwyższym poziomie porozumienia technicznego, artykulacyjnego, dynamicznego, ale przede wszystkim odwzorowania idei kompozytorskiej – wielobarwności, polskości, ludowości. Słowa uznania należą się skrzypkowi Panu Robertowi Kwiatkowskiemu, którego gra jest na tyle sugestywna, inspirująca, że pianistce nie pozostaje nic innego jak odpowiedzieć tym samym. W wykonanie duetu słyhać wspólnie, dogłębnie ustaloną koncepcję dzieła, co nie wyklucza wyczuwalnej intuicji. Pani Glapiak-Piłasiewicz do wielu swoich występów włączała utwory solowe i akcentuje to również na płycie umieszczając *Balladę Hommage à Chopin* na fortepian z 1949 roku. Jest to epicki, o rozwojowej formie i zarazem wymagający pianistycznie utwór nawiązujący pod względem estetyki i skłonności wirtuozowskich do Chopina. Parafrazując wypowiedź Habilitantki z komentarza do płyty utwór ten jest przykładem doskonałego operowania językiem dźwięków przez kompozytora. Szkoda, że w wykonaniu pianistki nie zawsze słyhać tę pożądaną finezję barw, planów i proporcji. Już na początku (jak dla mnie) głos akompaniujący jest w zbyt dużej opozycji do dźwięków melodii przez co gra jest zbyt *obiektywna*. We fragmentach wirtuozowskich natomiast mogłoby być więcej *agitato*, *ryzyka*, dynamizmu, a słuchając miałem wrażenie powściągliwej, *intelektualnej* emocji. Dobry charakter oddają fragmenty *mazurkowe*. Świetnie, szlachetnie brzmią akordy, choć dotychczasowy odsłuch płyty jako całości projektu daje mi pewien niedosyt brzmienia basów fortepianu – ich głębi, przestrzeni. Czasami miałem wrażenie, jakby pianistka świadomie asekurowała się w uwydatnieniu dolnych rejestrów (np. w Sonacie wiolonczelowej), ale być może jest to kwestia ustawienia mikrofonów. Zwieńczeniem płyty jest **Concerto da camera na fortepian, 9 instrumentów dętych i perkusję** z roku 1964 dyskretnie ukazujący inklinacje fortepianu do roli wiodącej. Jest to światowa premiera nagrania. Myślę, że Habilitantka może być dumna z tej interpretacji, która, jak sądzę, jest odbiciem Jej wewnętrznego przekonania o wartości tej kompozycji. Fascynacja utworem skutkuje grą pełną polotu, blasku, wirtuozerii

nie mówiąc o doskonałej integracji ze współwykonawcami i śmiałym pokonywaniu najbardziej wymagających technicznie miejsc np. fragmenty *fugato*. Całość brzmi barwnie i efektownie.

Ciężar gatunkowy płyty *My Story* spoczywa na dwóch sonatach skrzypcowych – **L.J. Paderewskiego a-moll op. 13** i **E. Elgara e-moll op. 82**. Obie sonaty wykonane są pięknie, szlachetnie z zachowaniem właściwej konstrukcji dzieła. Ponownie należy pogratulować pianistce znakomitego partnera w osobie Pana Roberta Kwiatkowskiego, którego gra jest niezwykle plastyczna, finezyjna i inspirująca. Główne spostrzeżenie do nagrania dotyczy proporcji. Mam wrażenie zbyt *ofensywnie* ustawionego głosu skrzypiec w stosunku do fortepianu, który jest jakby na drugim planie – towarzyszący, a nie partnerujący (szczególnie w odsłuchu na głośnikach zewnętrznych). Gra pianistki spełnia wszelkie techniczne i muzyczne założeń obu cykli i szkoda, że nie można tego usłyszeć w jeszcze bardziej klarownym, równorzędnym dialogu. Podejrzewam, że jest to kwestia ustawienia mikrofonów (czy taka była koncepcja wykonawców?). W I części Sonaty Paderewskiego pianistka należycie podąża za narracją skrzypka zarówno we fragmentach lirycznych, jak i figuracyjnych. Po kilkakrotnym przesłuchaniu początku stwierdzam, że pomimo *pp* chciałbym jednak usłyszeć czytelną pulsację 16-tek w głosie fortepianu, bo tego mi brakuje. Część II wykonana niezwykle nastrojowo, refleksyjnie z właściwym przeprowadzeniem kulminacji. W części III wykonawcy od początku podejmują inicjatywę żywiołowej, a jednocześnie szlachetnej gry. Część napisana, na miarę kompozytora-pianisty, z dużym rozmachem pianistycznym, z brawurowym zakończeniem włącznie, wykonana jest przez pianistkę efektownie, z blaskiem, ale także z lekkością i artykulacyjną swobodą. Jest też dla wykonawców polem absolutnego spełnienia w kreowaniu śpiewnych melodii.

Sonaty op. 82 Elgara wysłuchałem z wielką przyjemnością wyczuwając nieco inny plan brzmieniowy i wyrazowy, co wynika zapewne z odmiennej faktury i *nieoczywistej wirtuozerii*. Sonata Elgara wyraża inny rodzaj ekspresji, jej brzmienie jest nieco *ciemniejsze*, co z drugiej strony nie wyklucza pogodnego, czy wręcz euforycznego charakteru. Myślę też, że udało się wykonawcom spełnić założenia opisane w autoreferacie dotyczące zachowania odpowiedniego napięcia bez przytłoczenia interpretacji nadmiernie ciężkim, masywnym brzmieniem. Sonatę Elgara odbieram lepiej pod względem koncepcji całości, w tym głębi wyrazu i pożądanej dramaturgii.

Powyższy projekt dopełniają (z udziałem fortepianu) *Träume* R. Wagnera oraz *Pochwała nieśmiertelności Jezusa* na skrzypce i fortepian z *Kwartetu na koniec czasu* O. Messiaena – kompozycje choć tak odległe w swej estetyce z równą mocą urzekają czasem, nastrojem i aksamitnym brzmieniem obojga muzyków.

Dzieło artystyczne przedstawione przez dr Dominikę Glapiak-Piłasiewicz oceniam pozytywnie ze względu na wysoką wartość artystyczną nagranych utworów. Habilitantka zaprezentowała wszechstronny poziom umiejętności pianistycznych, a przede wszystkim znakomite wycucie kameralne w tej różnorodnej przestrzeni instrumentalnej, dając słuchaczowi wrażenie absolutnej jedności. Bezsprzeczną w tym zasługę mają partnerujący muzycy, których precyzja intonacyjna, operowanie czasem, dojrzałość interpretacji wpływa z całą pewnością inspirująco na pianistkę. Warto również podkreślić wysoki poziom estetyki bookletów i, co ważniejsze, zawarty w nich ciekawy dla odbiorcy trafny w swej treści komentarz m.in. autorstwa Habilitantki. Dzieło to jest poświadczeniem nie tylko kwalifikacji instrumentalnych, ale też wiedzy i zmysłu badawczego, które spełniają kryteria prowadzenia samodzielnej pracy akademickiej. Jestem przekonany, że obie płyty są interesującą propozycją na polskim rynku fonograficznym.

Ocena dorobku naukowego, dydaktycznego, organizacyjnego, popularyzatorskiego i redakcyjnego

W obrębie dorobku naukowo-badawczego Pani dr Dominika Glapiak-Piłasiewicz wykazuje następujące wykłady i prelekcje:

- *Muzyka kameralna to gra zespołowa* – wykład dla studentów Polskiej Akademii Dzieci (Akademia Muzyczna im. S. Moniuszki w Gdańsku, 2023)
- *Kameralistyka-dialog na styku wieków. Wyzwania i potencjały dzisiejszej muzyki kameralnej* – wykład podczas II Gitarowych Integracji im. prof. Jana Paterka (Akademia Muzyczna im. S. Moniuszki w Gdańsku, 2023)
- *Wajnberg, Panufnik, Laks – kameralistyka wielkich polskich emigrantów* – wykład towarzyszący koncertowi w ramach I edycji Festiwalu Kultury Utraconej w Gdańsku, organizowanej przez Muzeum II Wojny Światowej, Instytut Pamięci Narodowej i Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Gdańsku (Oblackie Centrum Edukacji i Kultury w Gdańsku, 2022)
- *Szymon Laks – muzyka pomiędzy ideami* – wykład w ramach Konferencji artystyczno-naukowej *Szymon Laks – oblicza skrzypiec* (Akademia Muzyczna im. K. Pendereckiego w Krakowie, 2021)
- *Nieznane losy kompozytorów polskich XX wieku, historie i dźwięki, które chcesz poznać* – wykład w ramach panelu naukowego podczas VII Festiwalu *Gdańscy Pianiści Miastu* (Sala Mieszkańska Ratusza Staromiejskiego, 2019)
- *Rola pianisty w koncercie kameralnym na przykładzie Concerto da Camera Szymona Laksa* w ramach II Międzynarodowej Konferencji Naukowo-Artystycznej *Muzyka współczesna, od analizy do interpretacji* (Akademia Muzyczna im. G. i K. Bacewiczów w Łodzi, 2019)
- *Chęć poznania, jako cecha niezbędna kameralisty, w kontekście muzyki Szymona Laksa* w ramach VI Sesji Naukowej *Style, kierunki kompozytorów XX i XXI wieku a twórczość kameralna* (Akademia Muzyczna im. K. Lipińskiego we Wrocławiu, 2017)
- *Chęć poznania, jako cecha niezbędna kameralisty, w kontekście muzyki Szymona Laksa* – wykład w ramach I Ogólnopolskiej Sesji Artystyczno-Naukowej *Muzyka kameralna – wartości artystyczne, dydaktyczne i społeczne* (Akademia Muzyczna im. S. Moniuszki w Gdańsku, 2017)
- prelekcja na temat sylwetki artystycznej oraz twórczości Szymona Laksa – spotkanie studyjne z uczniami (Ogólnokształcąca Szkoła Muzyczna I i II stopnia im. Feliksa Nowowiejskiego w Gdańsku, 2017)
- prelekcja jw. (Szkoła Muzyczna I i II stopnia im. Zygmunta Noskowskiego w Gdyni, 2017)

Habilitantka ma także na swoim koncie liczne redakcje głosu fortepianu w utworach kameralnych oraz solowych w następujących wydawnictwach nutowych:

- Mykoła Łysenko/Wiktor Kosenko – *Utwory na wiolonczelę i fortepian* (Eufonium, 2022)
- Edward Wolff&Aleksandre Batta – *Duety vol. 1* (Eufonium, 2022)
- Edward Wolff&Henri Vieuxtemps – *Duos vol. 3* (Eufonium, 2022)
- Michał Bergson – *Grand trio concertant sur des motifs de Verdi* op. 35 (Eufonium, 2019)
- Michał Bergson – *Grand Duos* na wiolonczelę i fortepian (Eufonium, 2021)
- Michał Bergson – *Utwory wybrane na fortepian solo* (Eufonium, 2021)

W dokumentacji znajdujemy także informację o prowadzonych warsztatach i lekcjach mistrzowskich realizowanych po doktoracie. Nie bardzo rozumiem umieszczenia ich w grupie projektów naukowo-badawczych. Oczywiście wymiana wiedzy i doświadczeń poprzez kursy i warsztaty poza macierzystą uczelnią ma w sobie pewien czynnik badawczy, poznawczy i sprzyja weryfikacji poziomu kształcenia muzycznego. Uważam jednak, że mieści się

to w działalności dydaktycznej, a ewentualne wnioski i przemyślenia z takiej analizy można sporządzić w formie wykładu, artykułu czy publikacji. Niemniej stwierdzam, że powyższa aktywność Pani Glapiak-Piłasiewicz jest godna zaznaczenia. Prowadzone zajęcia dedykowane były pianistom i kameralistom, a organizowane na zaproszenie uczelni partnerskich, fundacji oraz w ramach wymiany Erasmus+: Akademia Muzyczna w Cetynii (Czarnogóra), Syddansk-Musikkonservatorium w Odensee (Dania), Akademia Muzyczna im. K. Pendereckiego w Krakowie, Akademia Muzyczna im. S. Moniuszki w Gdańsku (Academia Mucica Judaica), St. Cecilia Coservatorio di musica w Rzymie (Włochy), Conservatorio Statale di G. Verdi w Turynie (Włochy).

Jak pisałem wcześniej działalność dydaktyczna Kandydatki związana jest z zatrudnieniem w Katedrze Kameralistyki w gdańskiej Akademii i dotyczy współpracy w klasach skrzypiec oraz śpiewu. Habilitantka prowadzi ponadto klasę kameralistyki w rozbudowanym wymiarze (w chwili składania niniejszej dokumentacji było to osiem różnych zespołów). Wynika z tego, że bogate doświadczenia na tym polu są cenione nie tylko przez władze wydziału, katedry, które powierzają Jej takie zadania, ale również przez studentów. Praktyka akademicka wskazuje bowiem, że to właśnie studenci korzystają z możliwości konfiguracji zespołu, w jakim chcą pracować i wskazania nauczyciela prowadzącego. Mam nadzieję, że wytrwała praca na polu kameralistyki, wsparta wiedzą i doświadczeniem pozwoli Habilitantce odnosić w przyszłości spektakularne sukcesy pedagogiczne.

Wymiar działalności organizacyjnej i popularyzatorskiej Pani Glapiak-Piłasiewicz jest naprawdę imponujący. Momentem, który poruszył Jej instynkty organizacyjne było wejście w skład zarządu Fundacji *Hanseatica* powstałej w 2004 roku na potrzeby działalności Orkiestry Kameralnej o tej samej nazwie. Reagując na pewnego rodzaju stan *niebytu* Fundacji wykorzystwała możliwości statutowe w celu powołania znaczących dla kultury inicjatyw:

- *Muzyka u Uphagena* – cykl koncertów realizowanych w latach 2017-2023, łącznie ponad 100 koncertów, na których wystąpili uznani artyści, studenci gdańskiej uczelni, ale też uczniowie trójmiejskich szkół muzycznych; cykl jest kontynuowany pod nową nazwą – *Gdański Salon Kulturalny-Warto tu być* (Pałac Uphagena, Gdańsk)
- Festiwal *Języki Muzyki* – od roku 2021 odbyły się 3 edycje obejmujące 18 koncertów w całym regionie pomorskim (Gdańsk, Malbork, Kościerzyna, Krokowa, Tczew, Starogard Nowy Dwór Gdański, Żukowo)
- *Stocznia Klasyczna* – cykl koncertów w Stoczni Gdańskiej odbywający się od 2021 roku w sezonie letnim w Stoczni Gdańskiej dedykowane rodzicom z dziećmi (koncert południowe) oraz dorosłym melomanom (koncerty wieczorne)
- *Muzyczne Przyjemności* – w cyklu odbyło się 8 koncertów w formule jw. (Pałac Uphagena, Gdańsk)
- *Hanseatica Kameralia* cykl 4 koncertów realizowany we współpracy z Filharmonią Kaszubską w Wejherowie
- *Scena Młodych* – cykl koncertów podczas których występują uczniowie trójmiejskich szkół muzycznych, studenci, doktoranci oraz artyści profesjonalni; dotychczas odbyło się ponad 60 koncertów z udziałem 150 muzyków (Pałac Uphagena, Gdańsk)

Powyższa Fundacja organizowała także szereg projektów edukacyjnych skierowanych do najmłodszych odbiorców. O celowości i efektywności tych działań Habilitantka pisze w autoreferacie: *Wielokrotnie samodzielnie prowadząc te wydarzenia, uczyłam się, w jaki sposób skutecznie dotrzeć do młodych słuchaczy i byłam niejednokrotnie zbudowana i onieśmiewiona trafnością ich spostrzeżeń, szczerością odbioru i entuzjazmem, z jakim wsłuchiwali się w dźwięki muzyki klasycznej.* Doświadczenia Pani Glapiak-Piłasiewicz w zakresie pomysłu, organizacji, animacji, pozyskiwania środków są nieocenionym wsparciem dla artystycznej działalności macierzystej uczelni. Determinacja i, jak sądzę, charakterologiczna *sprawczość*, wspomogły organizację takich wydarzeń jak:

Międzynarodowy Konkurs Muzyki Kameralnej im. Johannesa Brahmsa, Międzynarodowy Festiwal Duetów Fortepianowych, Międzynarodowa Sesja Artystyczno-Naukowa *Zzapomnianych kart polskiej kameralistyki* czy Festiwal *Młoda Gdańska Kameralistyka*. Habilitantka powołała w 2017 roku i została opiekunem Międzywydziałowego Koła Muzyki Kameralnej, dzięki któremu do tej pory odbyło się pięć edycji Ogólnopolskiej Studenckiej Konferencji Artystyczno-Naukowej *Gramy Razem*. Jest również pomysłodawczynią przedmiotu *laboratorium kameralne*, które skierowane jest do dyplomantów studiów magisterskich. Jest to propozycja wydłużenia programu kształcenia kameralistyki, lecz w formie bardziej zaawansowanej – badawczej, porównawczej, co stwarza przestrzeń do wnikliwego opracowania wymagających pozycji literatury kameralnej.

Zapał, determinacja, przede wszystkim skuteczność jaka towarzyszy działaniom organizacyjnym i promocyjnym Habilitantki budzą mój wielki szacunek. Jak widać nie są to tylko opisane w autoreferacie ideały i marzenia o relacji sztuki z odbiorcą, ale konkretne działania, które wychodzą naprzeciw nadchodzącym trudnym czasom dla edukacji muzycznej.

Pani Glapiak-Piłasiewicz ma jak na razie skromny udział jurorski – wykazuje jedną taką funkcję w XXIV Gdyńskim Przeglądzie Duetów Fortepianowych *Dialogi Fortepianowe* im. Ewy Grabe-Zaremby (2023). W dokumentacji brakuje mi wykazu recitali dyplomowych wykonanych przez Habilitantkę przynajmniej na studiach II stopnia, a jestem przekonany, że takie miały miejsce w ramach obowiązków dydaktycznych w klasach skrzypiec i śpiewu. Taka forma koncertu jest istotnym przejawem artystycznej, jak i dydaktycznej pracy ze studentami. Przedmiot *praca z pianistą/akompaniatorem/korepetytorem* jest dla studenta instrumentalisty, a tym bardziej śpiewaka, niesłychanie ważny. Omawianie kluczowych problemów partnerstwa kameralnego, co, jak wynika z autoreferatu, Habilitantka czyni z oddaniem i pasją, z całą pewnością ma wpływ na ostateczny efekt sceniczny.

Dokumentacja habilitacyjna nie zawiera odrębnej informacji definiującej współpracę z instytucjami, organizacjami i towarzystwami działającymi w zakresie sztuki i jej popularyzacji. Jak jednak wynika z zamieszczonego wykazu działalności artystycznej, naukowej i dydaktycznej interesariuszami tej współpracy były polskie i zagraniczne uczelnie muzyczne, szkoły muzyczne, krajowe i regionalne ośrodki kultury, zagraniczne ośrodki kultury polskiej, obiekty sakralne, fundacje i inne obiekty dziedzictwa kultury.

Konkluzja

Na podstawie przeprowadzonej analizy dorobku artystycznego, naukowego, a przede wszystkim oceny dzieła artystycznego w postaci płyt CD *Simon Laks – In Between* oraz *My Story* stwierdzam, że dorobek Pani dr Dominiki Glapiak-Piłasiewicz, w tym przedstawione oryginalne osiągnięcie artystyczne **spełnia wymagania ustawy** i w całej rozciągłości uzasadnia nadanie stopnia doktora habilitowanego sztuk muzycznych. Wszechstronna, mająca swój lokalny, krajowy i międzynarodowy zasięg działalność Kandydatki – artystyczna, naukowa, redakcyjna, organizacyjna i popularyzatorska stanowią istotny wkład w rozwój dyscypliny sztuki muzyczne. Szczególne zaangażowanie i pasja w działania dydaktyczne służyć będą wychowaniu młodego pokolenia i promowaniu sztuki. Wymienione walory Habilitantki są zapowiedzią kolejnych interesujących pomysłów artystycznych, odzwierciedlają potencjał badawczy i będą z pewnością wykorzystane w Jej dalszej, samodzielnej pracy akademickiej.

Wniosek Pani dr Dominiki Glapiak-Piłasiewicz o nadanie stopnia doktora habilitowanego stawiam jako zasadny.